

— Значи, ти си отдавна тук?... Че как така до сега да не се видим? — чуди се мъжът. — Е, в кой театър се подвизаваме по настоящем? Де жънем лаври и тем подобни?...

Тя гребва с крайчеца на лъжичката малко сладолед, държи го така, във въздуха, и поклаща тъжно глава:

— Никакъв театър... То принадлежи на миналото. Свършено... Не ми спомняйте, моля ви се!...

— Ха! Има си хас! Ама, защо, как така? С тия дарби и прочее?...

— Безвъзвратно... Две години водих борба със себе си. Цели две години!... Животът е ужасен! Ужасен!... — сега вече тя се решава да глътне разтопения сладолед, като полуспуска клепачи.

— Да-а... Животът... животът... — гледа разсеяно и протраква с цигарената кутия той. — Ама, не! Не може, джанъм! Ние — публиката, почитателите на изкуството, протестираме!...

— Ах, публиката... почитателите... Колко разочарования! Колко разбити илюзии!... В първите дни така ми беше черно... — Тя говори бавно, с подчер-